

AUTOOTJE IN,

DAGJE UIT

AUTOOTJE IN, DAGJE UIT

16 dagexcursies vanaf
De Costa Blanca

Hugo Renaerts

Inleiding

Spanje is het land van de routes. Spanje was ook het eerste land van de lange routes, namelijk de Camino de Santiago. Ondertussen vertrekken uit diverse Spaanse steden reeds routes naar Santiago. De laatste werd tien jaar geleden ingehuldigd vanuit Jávea, de ‘Camino del Alba’, die in Almansa aansluit bij de route uit Alicante.

Maar er zijn nog veel meer lange routes, zoals de Route van Don Quijote en de route van El Cid, de route van Jaume I die de streek van de Costa Blanca veroverde op de moren...

Enkele van deze routes heb ik in dit boek opgenomen langs het traject dat in de buurt van de Costa Blanca ligt, andere routes heb ik zelf uitgestippeld. Vele van de officieel aangeduide routes zijn bestemd voor wandelaars en fietsers, maar de belangrijkste plaatsen kunnen ook met de auto bereikt worden en men kan de route dan op deze meer comfortabele manier rijden. Op belangrijke plaatsen kan men dan een halte maken en een of meer monumenten gaan bekijken, een stukje de natuur instappen of een gebouw betreden.

De erotomanie heeft Spanje veroverd en niet allemaal zijn ze interessant. Het is echter de bedoeling dat men door het wandelen of rijden van de route onderweg interessante dingen ontdekt, die daarom geen verband houden met het thema van de route.

Als we de route van Don Quijote rijden zullen we maar heel weinig dingen te zien krijgen die inderdaad verband houden met deze figuur uit de roman van Cervantes, maar het is een reden om het autootje in te stappen.

Dat doen we dan ook en alle routes, in dit boek beschreven, zijn autoroutes die in één dag kunnen afgelegd worden. We gaan een stukje de provincies Murcia en Valencia in met een bepaald doel voor ogen, maar we blijven vaak ook in de provincie Alicante, bijvoorbeeld met enkele wijnroutes, de route van El Cid, de kastelenroute of de route van de Romeinse Vía Augusta.

U krijgt ook waar het toepasselijk is achtergrondinformatie

Ik wens u met dit boek veel reisplezier,

De auteur

Inhoud

De vallei van Valldigna	9
La Manga del Mar Menor	19
Bocairent, een reis naar de middeleeuwen	24
La Albufera, de wieg van de paëlla	34
Kastelenroute van de Vinalopó	41
De valleien van de kersen	61
Fortuna, een ontspannend tripje	69
Xàtiva, verdwalen tussen monumenten	77
De vallei van Ayora-Cofrentes	83
Langs der wijnvelden van Murcia	93
De wijngaarden van Utiel-Requena	101
De wijnroute door de Marina Alta	108
De wijnroute van de Vinalopó	112
De route van de familie Borja	119
De route van El Cid	123
De Romeinse Vía Augusta	134

De vallei van Valldigna

De vallei van Valldigna is een van de mooiste van de provincie Valencia. Het is meer een keteldal, zoals we zullen merken bij onze eerste halte, een schitterend aangelegd uitzichtpunt op de bergpas van Barx.

De route

Vanuit de hele kust van de Costa Blanca is het begin van de route heel eenvoudig. We volgen de autosnelweg A-7 of de nationale weg 332 in noordelijke richting tot we, net voor Gandia, bij een grote rotonde, de rondweg rond Gandia nemen (naar links) en vervolgens rijden we de CV-675 op. Wie langs de autosnelweg komt, neemt wel de afrit naar Oliva. We zijn al meteen uit de drukte; we rijden het binnenland in, eerst langs landbouwvelden en daarna door de urbanisaties Montepino en Montesol. Eenmaal hier voorbij gaat het omhoog door een mooi natuurgebied maar over een uitstekende weg tot in het bergdorp Barx. Net voordat we Barx bereiken kunnen we rechts naar de bekende grot van Parpalló.

De grot van Parpalló is een van de belangrijkste prehistorische vindplaatsen van heel Europa. De grot ligt in het natuurpark Parpalló-Borrell, een park van 560 hectare, op nauwelijks drie kilometer van het dorpje Barx. De grot staat gecatalogiseerd in de lijst van Werelderfgoed van UNESCO, vanwege de belangrijke rotstekeningen. De grot ligt langs de flank van de sierra del Mondúver en was een van de eerste die bewoond werd door de Homo Sapiens in het oosten van Spanje. De stenen plaatjes en fragmenten waarop werd gegraveerd en geschilderd vormen een historische ontdekking, niet alleen voor Spanje maar voor de artistieke erfenis over de hele wereld.

Een inventaris wijst op 4983 plaatjes met bijna 6000 figuratieve afbeeldingen. Daarvan zijn er 874 geschilderde, 556 gegraveerd en geschilderd en 4583 alleen gegraveerd.

Vele van de vondsten zijn te bekijken in het prehistorisch museum in Valencia.

Aan de ingang van het natuurpark ligt een informatiecentrum, dat geopend is op zaterdag en zondag van 09.30 tot 13.30 uur. Op die dagen kan men ook de grot bezoeken. Reserveren op voorhand is aan te raden.

Prijzen (2019):

Bezoek informatiecentrum: 2 euro p.p.

Bezoek grot: 2 euro p.p.

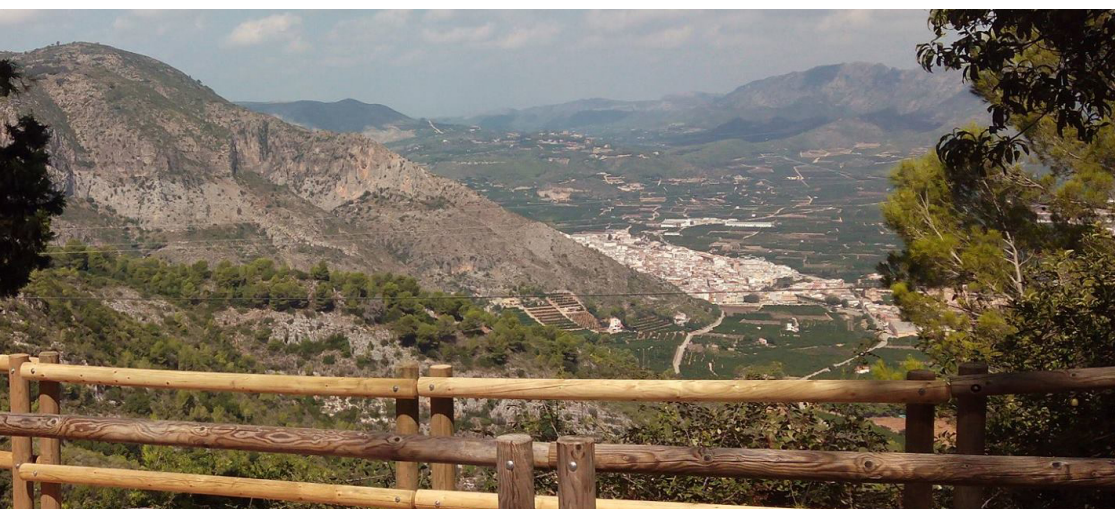
Bezoek informatiecentrum + grot: 3 euro p.p.

Informatie en reserveren:

www.medinatural.gandia.org – tel. 667 697 448

We komen dan in Barx, een typisch bergdorp, met de kerk opgedragen aan Aartsengel Michael, vele riu-raus, de calvarieberg uit de achttiende eeuw, de typische Plaça de la Constitució en de oude sneeuwput. In Barx vertrekken diverse wandelroutes door de bosrijke omgeving, onder andere naar het Macizo de Aldaia, las casas de la Drova, de bronnen van Cirer, el Puig Mola, Mongetes, l'Om y Gamellons, en het uitzichtpunt van Viseta, waar we zo dadelijk voorbij rijden en de auto parkeren om ons een blik te gunnen op de vallei van Valldigna met het dorp Simat centraal.

Uitzichtpunt van Viseta

Luchtzicht van de ruïnes van de abdij van Simat de Valldigna

Simat de Valldigna

Het is een bochtige afdaling over een uitstekende weg langs een dicht beboste heuvel alvorens we het dorp bereiken.

De legende wil dat koning Jaime II van Aragón, toen hij hier in 1298 op bezoek kwam, uitriep: “Dit is een waardige vallei” (vall digna). Hij koos die plek om hier een abdij te stichten voor de monniken van de orde der Cisterciënzinnen van Santa Creus, een abdij die een van de grootste en machtigste van de hele streek zou worden.

Parkeerplaats vinden is hier geen enkel probleem. Ondanks de bekendheid van de abdij wordt ze niet zo druk bezocht. Het was een enorm ommuurd complex met alle onderdelen van een grote abdij, zoals de kerk, de kapiteelzaal, de refter, de woningen, de keukens, tuin, stallen...

De abdij kende een lange periode van bloei, tot in 1835 de ‘desamortización’ een einde maakte aan het bestaan van de gebouwen als abdij. De *desamortización* was een verplichte onteigening die in 1798 in Spanje werd ingevoerd om de schulden van de staat te kunnen opvangen. Deze onteigeningen zouden pas verdwijnen in 1924.

De gebouwen die verplicht onteigend werden en ter veilig aangeboden waren tot dan eigendom van de Kerk en religieuze orden, die zich staande hielden dankzij donaties, testamenten en particuliere inkomsten.

De *desamortización* was een van de politieke wapens die de liberalen gebruikten om het oude regime van eigendom te vervangen en een nieuwe liberale staat te ontwerpen in de eerste helft van de negentiende eeuw.

De abdij verviel grotendeels in ruïne en de bevolking maakte zich meester van wat er maar te rapen viel. Gebouwen werden afgebroken om de stenen te gebruiken voor de aanleg van terrassen of de bouw van huizen, verzamelaars en handelaars plunderden alles wat maar een beetje waarde had en prachtige monumenten, zoals de gotische kloostergang of het paleis van de abt werden zonder medelijden gesloopt.

Dit alles werd slechts gestopt nadat in 1991 de Valenciaanse regering het domein onder beheer nam en het om te beginnen weer ommuurde om het beter te beschermen. Daarna ging men over tot gedeeltelijke restauratie, een proces dat nog steeds verder gaat, maar langzaam omdat alles veel tijd en geld kost.

Van de belangrijkste gebouwen werden fragmenten heropgebouwd en het domein werd opengesteld voor het publiek. Bij de ingang bevindt zich een informatiecentrum met expositieruimte, waar me folders in diverse talen kan halen om het bezoek meer armslag te geven.

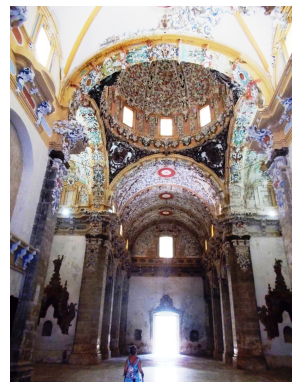

Het enige gebouw dat nog overeind staat is de kerk. Binnen in het gebouw werd wel alles leeggeroofd, maar de kerk zelf bleef gespaard van sloop.

Het is een kerk in barokstijl, die een andere gotische kerk verving, welke instortte tijdens een aardbeving in 1644. Deze op haar beurt was weer gebouwd ter vervanging van de oorspronkelijke kerk die om dezelfde reden in elkaar stortte in 1396.

Binnenin merken we een grote beuk waarvan het plafond uitvoerig werd gedecoreerd. Boven het kruis valt het licht binnen via ramen in de koepel en de koepel zelf is uitgevoerd in de typische geglazuurde dakpannen, zo eigen in de streek.

Binnen is de koepel gedecoreerd in een stijl die in Spanje de 'churrigueresca' wordt genoemd naar de architecten - familie Churriguera. Zijdellings zien we de wapenschilden van Vallidigna, Cister en de koninklijke wapens. De zijkapellen zijn nu afgeschermd met gordijnen.

Maar Simat de Valldigna heeft nog meer te bieden dan alleen maar de abdij. Er zijn twee belangrijke bronnen. De Font Gran brengt het hele jaar door veel water uit de omringende bergen en bevindt zich in het centrum van het dorp, niet ver van de abdij, op het plein dat die naam draagt. Vanaf de bron wordt het water verdeeld naar de wasplaats en de rivier Vaca en het wordt ook gebruikt voor het bevoeien van de akkers.

De 'lavadero', de wasplaats, is met een lengte van 33 meter een van de grootste van Spanje en kreeg zoals gezegd rechtstreeks water van de Font Gran. Hier kwamen niet alleen de vrouwen wassen, maar het water werd ook gebruikt om het aardamandelen te reinigen, waarvan de bekende drank horchata werd gemaakt, om te slachten door de slagers en om de vis te reinigen. Vroeger kwam men zich hier ook wassen en zelfs baden. Toen het leidingwater kwam, raakte de wasplaats in onbruik, maar ze vormt nu een onderdeel van de bezienswaardigheden.

De Font Gran en de wasplaats.

De andere bron, de Font Menor, ligt bij het binnenkomen van het dorp. Vroeger ontstonden twee woonkernen, ieder bij een van de bronnen, maar met de gestadige groei van de bevolking vormen die nu één dorp. Simat heeft natuurlijk ook een kerk, opgedragen aan de aartsengel Michael, in het Spaans San Miguel Arcángel. Het is een gebouw in barok uit de zeventiende eeuw met een eenvoudige gevel. De kerk is alleen open tijdens de misuren, maar biedt geen grote bezienswaardigheden.

Wie tien minuutjes wil wandelen, kan naar de kapel van Santa Ana. Dit is in wezen een kleine moskee uit de vijftiende eeuw. Binnen werd er niets veranderd, dus we zien nog de mihrab en de muur van de Quibla. De kapel is wel gesloten, maar via de poort kan men uitstekend naar binnen kijken. Een bezoek kan men aanvragen bij het bureau voor Toerisme en kost 1 euro.

Foto's hiernaast

Font menor

Kapel van Santa Ana (moskee)

Wegwijzers

Wandelingen

De Font del Cirer nodigt uit tot een wandeling. Bij deze bron komt men met de auto langs de rijweg van Les Foies, langs de weg naar Barx, of te voet langs de wandelweg PR-CV.51, de camí dels Burros. Het is een mooie plek met picknicktafels en informatiepanelen.

Langs dezelfde weg bereiken we ook de nog overeind staande bogen van de oude aquaduct die de abdij van water voorzag en gebouwd werd in 1746. De aquaduct is uitstekend aangeduid.

Ook uitstekend aangeduid is de 'ruta del agua', de waterroute. Deze route brengt de wandelaar langs de belangrijkste bouwwerken die werden aangelegd om het dorp en de landbouwvelden van water te voorzien. De route is in twee verdeeld. Het interessantste deel is de route van de bevoeiing, in totaal 7 kilometer langs de Font Menor - Font Gran - wasplaats - Gorg de l'Ast - Molino Company - verdeling van de kanalen - de oude moskee van La Xara - Fontarda - Brolls - de kalkoven.

De andere route gaat langs de bronnen en is 10 kilometer lang.